

най-великата радостъ, която може да изпита душата въ най-ужаснитѣ моменти на своето съществуване. Не само азъ, а и той . . . и двамата бѣхме се надвиснали надъ самата пропастъ, изкопана съ жестокости отъ войната.

Той ще живѣе и моята душа заживява съ тая нова радостъ и въ моето сърдце и въ моята душа не се вѣстия въпроса: дали той ще бжде мой любимъ и свидень, или пъкъ ще се върне въ своя домъ при своята жена и тамъ да се отдаде въ забрава на преживѣнитѣ ужаси презъ време на войната.

Милвамъ съ ржката си неговитѣ буйни коси, а той приклопилъ клепки се отдава на моитѣ галения.

— Сестро, Храбъръ мина ли оттукъ? Оздравя ли? Азъ го познахъ въ болницата, той толкова много прилича на васъ . . .

— Той е сега здравъ, въ отпускъ е . . . при мама. Кракътъ му е вече добре, ходи дори безъ бастунъ.

— Много се радвамъ . . . Ние бѣхме другари въ школата и после на фронта . . . Дано го не пратятъ на ново тамъ . . . тамъ въ тоя ужасенъ адъ . . . Мжчно се понася следъ като еднажъ се е насладилъ войникътъ на тишината и спокойствието . . .

— Нали сега всички принадлежимъ на държавата могатъ и да го изпратятъ и той да отиде, макаръ и не по своя воля. Но пакъ ще отиде . . . А и може ли нѣкой да се противи сега, когато сме толкова много застрашени. Сега повече се чувствува нуждата отъ съзнателни бранници, отколкото въ началото на войната.

— Да, така е, — замислено каза той и невѣмъ забрави за моето присѣствие, а впери погледъ навънъ презъ прозореца. Черни чемерни облаци надвиснаха надъ неговото чело. Той може би, наново започна да преживява ужаситѣ на войната, цѣлото му тѣло потръпна като отъ студъ и нервни спазми сгърчиха лицето му.

— Спокойствие, Тихоле, не се тревожете . . . забравете всичко, що сте преживѣли . . . мислете сега само за вашето оздравяване. Тамъ каквото става, съвсемъ не бива да ви тревожи . . .

Той ме погледна съ здравето си око и отъ него изблика една едра сълза, която се търкулна по измъченото му лице.